

Viata Sfintei Cuvioase

Eufrosina de la Mega Spileo

Sfânta Eufrosina era din satul apropiat Galata (astăzi Zachlarou), Peloponez, și păștea adesea turma tatălui ei pe lângă o stâncă înaltă. De două ori văzuse una dintre capre suind la gura unei peșteri din stâncă și întorcându-se cu botul plin de apă. Bănuind că acolo se afla un izvor cu apă rece, a urcat să se uite. După ce și-a făcut drum prin tufărișul des, ea s-a aflat la gura unei peșteri foarte mari. Deodată a auzit un glas care-o striga pe nume. Privind în jur, a văzut o icoană a Maicii Domnului în partea de sus a peretelui peșterii, și din icoană a auzit un glas care-i spunea să aștepte sosirea monahilor Simeon și Teodor.

Tot atunci, pe când se aflau în Ierusalim, cei doi tineri monahi Simeon și Teodor au avut același vis în care Maica Domnului, însoțită de Sfinții Apostoli Pavel, Andrei și Luca, le-a poruncit să meargă în Ahaia pentru a găsi o icoană de-a ei sculptată acolo de Sfântul Luca. Primind binecuvântarea episcopului, ei au pornit spre coasta nord-estică a Peloponezului.

Sosind în Ahaia, Cuvioșii Simeon și Teodor s-au rugat iarăși pentru călăuzire și în noaptea aceea au avut un alt vis în care li se spunea să meargă la râul Bouras, aflat la două ore distantă, unde vor afla o păstoriță cucernică, Eufrosina, care îi va duce la icoană. A doua zi dimineață, pe când se apropiau de locul căutat, au găsit-o pe păstoriță așteptându-i.

Ea le-a dat binețe și i-a chemat pe nume. Înfricoșați de părelnica ei vedere cu duhul, părinții au șovăit să se apropie, dar văzând îndoiala lor, Eufrosina a chemat numele Maicii Domnului și lovind cu toiagul stânca pe care stătea, din ea a țâșnit un izvor cu apă limpede și dulce. Acest izvor dăinuie până astăzi și poartă numele Eufrosinei.

După ce Eufrosina a povestit cum a descoperit icoana Maicii Domnului, monahii s-au suit până la peșteră și au aflat totul așa cum spusese Eufrosina. Ei au coborât icoana cu evlavie, au scos-o afară și s-au întors să curețe peștera. După ce au aprins focul ca să ardă tufărișul și mizeriile, au așteptat afară ca să se stingă flăcările. Deodată, un șarpe uriaș, alungat de fum, a ieșit târându-se din peșteră ca și cum ar fi avut aripi. Pe când monahii și Eufrosina se dădeau la o parte din calea lui, un fulger luminos ieșit din icoană l-a țintuit la pământ. Ei s-au întors în peșteră și au găsit o

masă unde, potrivit tradiției mănăstirii, Evanghelistul Luca slujea Liturghia și scria Sfânta Evanghelie. Mai târziu au lărgit peștera și au ridicat acolo un mic paraclis și câteva chilii împrejurul lui.

Eufrosina și-a ridicat lângă peșteră o chilie mică și acolo a viețuit pustnicește până la moartea sa.

Pomenirea ei se face în fiecare an la 18 octombrie.